

Setri

On hiljaista. Sä palelet,
ja enää tiedä et,
miks' tänne lietkö syntynyt
ja jälleen pettynyt.

On kesä sulle uni vain
ja syksy totta ain.
Vaan vierelle sun nukkuvan
mä taimen istutan.

Se verso maasta kylmästä
pian nostaa päätänsä.
Ei liene sillä kauneutta.
Ei suurta korkeutta.

Sen ehkä maahan iskevät
pian kirveet terävät,
vaan taas se nousee voimassa.
Se vain on voittaja.

Sä oksamajaan turvattuun
tuon armaan setripuun
voit nousta. Siinä lohduttaa
sua varjelijas saa.